

Zároveň schválil odporcovi poskytnutie revolvingu 994,46 € s mesačnou splátkou po vykonaní revolvingu 84,11 €. RPMN po vykonaní revolvingu klesla na 54,97 %. Zmluvná odmena za poskytnutie úveru bola stanovená na 1.776,20 € a za poskytnutie každého revolvingu na sumu 1.170,85 €. Ročná úroková sadzba úveru bola 68,83 % a ročná úroková sadzba revolvingu 67,94 %. Z uvedeného podľa názoru súdu prvého stupňa vyplývalo, že navrhovateľ sa pri prijímaní žiadosti odporcu odchyľil vo výške RPMN za úver (v žiadosti 68,82 %, ale v údajoch o schválenom úvere a v oznámení veriteľa už 65,83 %). Čo je však podstatné, v oznámení zo dňa 07.10.2009 novo stanovil výšku revolvingu na sumu 994,46 € (oproti žiadanej sume 847,87 €). RPMN úveru po vykonaní revolvingu klesla na 54,97 %. Zmluvnú odmenu za poskytnutie úveru v oznámení novo stanovil na 1.776,20 € (oproti žiadanej sume 1.534,36 €). V oznámení o schválení revolvingového úveru navrhovateľ zároveň doplnil údaje úveru o dátum splatnosti prvej splátky 22.11.2009 a dátum splatnosti poslednej splátky 22.10.2012. Súd prvého stupňa poukázal na to, že v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka podmienkou vzniku zmluvy je to, aby návrh na jej uzavretie bol prijatý v celom rozsahu bez akýchkoľvek zmien a výhrad. Vzhľadom ku skutočnosti, že odporca pri podávaní žiadosti o revolvingový úver nekonal v rámci obchodnej, príp. inej podnikateľskej činnosti a naproti tomu navrhovateľ konal v rámci svojej obchodnej činnosti, keď priamo z predmetu podnikania zapísaného v obchodnom registri vyplýva, že poskytuje pôžičky a úvery nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov, vyhodnotil súd prvého stupňa žiadosť odporcu zo dňa 30.09.2009 ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru podľa § 2 písm. a/, b/ z.č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Oznámenie veriteľa o schválení revolvingového úveru zo dňa 07.10.2009 zasa vyhodnotil ako odpoveď na návrh. Zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu 07.10.2009 však pre vznik zmluvy o spotrebiteľskom úvere predpisuje obligatórne písomnú formu, a preto aj návrh a jeho prijatie musí mať písomnú formu. Keďže predmetné oznámenie ako odpoveď na návrh obsahovalo z hľadiska obsahu viaceré zásadné zmeny oproti žiadosti (návrhu), došlo v zmysle vyššie uvedeného k odmietnutiu pôvodného návrhu odporcu a k vzniku nového návrhu. Takýto nový návrh navrhovateľa pre vznik zmluvy však mal byť rovnako prijatý odporcom. Z navrhovateľom predložených listín však nevyplýva, že by odporca nový návrh navrhovateľa písomne prijal, čím by došlo k písomnému uzatvoreniu predmetnej zmluvy. Na základe uvedeného možno konštatovať, že navrhovateľ súdu prvého stupňa hodnoverným spôsobom nepreukázal, že k uzavretiu zmluvy o poskytnutí úveru zákonom predpísaným spôsobom došlo, a preto mal súd prvého stupňa za to, že predmetná zmluva písomne uzavretá nebola. Z dôvodu, že nebola dodržaná zákonom predpísaná forma, súd prvého stupňa dospel k záveru, že zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX je neplatná podľa § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v spojení s § 25 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Bez písomnej zmluvy neexistuje dohoda strán ani o výške úroku/odmeny z úveru, prípadne výšky revolvingu, na ktoré si navrhovateľ robil nárok. Z tvrdení navrhovateľa a listinných dôkazov bolo zrejmé, že navrhovateľ mal odporcovi poskytnúť sumu 2.341,61 € (istinu úveru 1493,73 + istinu revolvingu 847,88) /hoci podľa svojho vlastného tvrdenia mu reálne poskytol peňažné prostriedky v celkovej výške len 1.953,18 € (1.251,88 € ako istinu úveru a 701,30 € ako istinu revolvingu)/, preto v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení je odporca povinný tieto prostriedky navrhovateľovi vrátiť, nakoľko mu boli poskytnuté bez právneho dôvodu. Z listinných dôkazov, predložených tvrdení samotným navrhovateľom mal súd prvého stupňa za preukázané, že odporca navrhovateľovi uhradil už ku dňu 06.11.2013 sumu 2.777,21 €, a navrhovateľovi tak titulom vydania bezdôvodného obohatenia nepatrí už žiadna suma, a preto návrh voči odporcovi zamietol. Vo vzťahu k náhrade trov konania súd prvého stupňa uviedol, že náhrada trov konania vedľajšieho účastníka pozostáva z náhrady trov právneho zastúpenia v celkovej výške 198,66 €. V danej veci sa navrhovateľ podaným návrhom proti odporcovi domáhal zaplataenia 2 269,39 € s príslušenstvom, preto základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby podľa ust. § 10 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, účinne v čase vykonania úkonov právnych služieb, predstavuje 91,29 €. Právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonal 2 úkony právnej služby, ktoré si vyúčtoval, a to príprava a prevzatie zastúpenia (§ 13a ods. 1 písm. a/ cit. vyhlášky v znení účinnom ku dňu vykonania úkonu) a písomné vyjadrenie k veci (§ 13a ods. 1 písm. c/ cit. vyhlášky v znení účinnom ku dňu vykonania úkonu), za ktoré mu patrí tarifná odmena v celkovej výške 182,58 €. Podľa ust. § 16 ods. 3 cit. vyhlášky patrí právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka aj náhrada výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 2 x 8,04 €, t.j. spolu vo výške 16,08 €. Trovy právneho zastúpenia potom predstavujú sumu 198,66 €, na ktorých zaplataenie súd prvého stupňa zaviazal neúspešného navrhovateľa.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, a to do výroku o priznaní náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi. Namietal, že napadnutý výrok je v rozpore s procesnou úpravou vedľajšieho účastníctva a úpravou náhrady trov konania. Mal za to, že z hľadiska výsledku konania, ktorý je rozhodujúci pre aplikáciu § 142 ods. 1 O.s.p., vedľajší účastník nemá vo vzťahu k úspechu či neúspechu v tomto konaní žiadny vzťah. Z právneho predpisu nevyplýva žiadny spôsob usporiadania vzťahov medzi navrhovateľom alebo odporcom a vedľajším účastníkom, a teda z rozhodnutia o veci samej mu neplynie žiadne právo či nárok, ani nie je, a nebol, povinným na plnenie spoločne s odporcom. Navrhovateľ v odvolaní tvrdil, že nie je možné aplikovať zásadu úspechu v tomto konaní pri rozhodovaní o náhrade trov konania na vedľajšieho účastníka, lebo ten vo veci samej úspech alebo neúspech nemal. Mal za to, že postavenie vedľajšieho účastníka sa rozhodnutím vo veci samej logicky nezmenilo a preto aplikácia ust. § 142 ods. 1 O.s.p. je v tomto prípade vylúčená. Mal za to, že uplatnenie nároku na náhradu trov konania vedľajším účastníkom je v tomto prípade aj v rozpore s dobrými mravmi a predstavuje výsledok účelovosti jeho postupu a zneužívanie ust. § 93 ods. 2 až 4 O.s.p., evidentne motivovaného snahou o dosiahnutie prospechu titulom uplatnenia náhrady trov konania. Namietal tiež, že údajné náklady na zastúpenie občianskeho združenia advokátom v žiadnom smere nepredstavujú účelne vynaložené trovy konania, pričom podľa zákona sa priznáva iba ich náhrada. Navrhovateľ mal za to, že odôvodnenie rozhodnutia neobsahuje žiadne zdôvodnenie skutočnosti, čím je podanie vedľajšieho účastníka v spore rozhodujúce, čím prispelo k rozhodnutiu vo veci a v čom konkrétne mal súd prvého stupňa za to, že trovy právneho zastúpenia za písomné podanie vedľajšieho účastníka boli účelne vynaložené. Ďalej navrhovateľ poukázal na novelu Občianskeho súdneho poriadku, platnú účinnú od 01.01.2015, v zmysle ktorej, ak ako vedľajší účastník vstupuje do konania z vlastného podnetu právnická osoba založená lebo zriadená na ochranu spotrebiteľa podľa osobitného predpisu, súčasťou oznámenia o vstupe musí byť aj súhlas účastníka, popri ktorom sa zúčastňuje na konaní, inak súd na oznámenie o vstupe neprihliada. Poukázal na to, že písomný súhlas hlavného účastníka - odporcu so vstupom vedľajšieho účastníka v čase rozhodnutia sporu preukázaný nebol. Na podporu svojich tvrdení poukázal na viacero rozhodnutí iných súdov, najmä na uznesenie Najvyššieho súdu sp. sn. 6M Cdo 5/2013, uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 17Co/91/2012 zo dňa 25.4.2012, ako i viacero rozhodnutí iných okresných súdov. Záverom uviedol, že nepopiera právo účastníka (tak hlavného ako i vedľajšieho) dať sa zastúpiť advokátom, ale toto právo nie je absolútne a nemôže byť zneužívané v neprospech iného účastníka konania. Skutočnosť, že združenia vstupujú do konaní automaticky právne zastúpení a namietajú skutočnosti súdu známe, resp. ktorými sa súd zaoberá ex offo, nemožno považovať za účelne vzniknuté trovy právneho zastúpenia. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že vedľajšiemu účastníkovi neprizná náhradu trov konania.

Vedľajší účastník v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že prostredníctvom vyjadrenia poukázal na viaceré nedostatky kontraktačného procesu, konkrétne vady návrhu a akceptácie, ďalej poukázal na to, že Zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako aj na to, že dohoda o výške úrokov alebo odmeny za poskytnutie úveru sa prieči dobrým mravom a preto je podľa § 39 Obč. zák. neplatná. Tieto argumenty považoval vo veci samej za opodstatnené. Upozornenie na neprijateľnosť podmienok, námietku premlčania alebo iné kvalifikované právne hodnotenie v spotrebiteľskej zmluve vedľajším účastníkom treba považovať za účelný úkon. Mal za to, že trovy konania v danej veci je nutné považovať za účelne vynaložené a trval na ich náhrade. Mal za to, že súd prvého stupňa správne vyhodnotil úkony vedľajšieho účastníka ako účelné a hospodárne. Odmietol tvrdenia navrhovateľa, že nárok na trovy konania vedľajšieho účastníka je v rozpore s dobrými mravmi a predstavuje výsledok účelovosti a zneužívania ust. § 93 O.s.p. Navrhovateľ sám využil zákonné právo na zastúpenie advokátom, pričom toto právo upiera vedľajšiemu účastníkovi, čo je v priamom rozpore s čl. 47 ods. 2 Ústavy SR. Vo svojom vyjadrení poukázal na viaceré rozhodnutia súdov, z ktorých vyplýva opodstatnenosť právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka advokátom v spotrebiteľských sporoch. Vedľajší účastník mal za to, že trovy právneho zastúpenia boli účelne vynaložené a dostatočne preukázané. Navrhol rozhodnutie v napadnutej časti ako vecne správne potvrdiť a zároveň si za vyjadrenie k podanému odvolaniu uplatnil trovy právneho zastúpenia vo výške 99,68 Eur (tarifnú odmenu vo sume 91,29 Eur za vyjadrenie + 8,39 Eur režijný paušál).

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec v napadnutej časti (vo výroku o náhrade trov konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 212 ods. 1, § 214 ods. 2 O.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Povinnosť nahradiť trovy konania sa spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci (§ 142 O.s.p.).

Podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 93 ods. 1 O.s.p., ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je.

Podľa § 93 ods. 2 O.s.p., ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. 10a) Podľa § 93 ods. 3 O.s.p. účinného do 31.12.2014 do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh.

Podľa § 93 ods. 3 O.s.p. účinného od 01.01.2015 do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. Ak ako vedľajší účastník vstupuje do konania z vlastného podnetu právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa podľa osobitného predpisu, súčasťou oznámenia o vstupe musí byť aj súhlas účastníka, popri ktorom sa zúčastňuje na konaní, inak súd na oznámenie o vstupe neprihliada. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh.

Podľa § 93 ods. 4 O.s.p., v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

V predmetnej veci sa navrhovateľ podaným návrhom neúspešne domáhal voči odporcovi zaplataenia istiny v sume 2.269,39 Eur s príslušenstvom, pričom v konaní na strane odporcu vystupoval aj vedľajší účastník spĺňajúci predpoklady podľa § 93 ods. 2 O.s.p. Súd prvého stupňa návrh vo veci samej v celom rozsahu zamietol. Úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že hoci by mu ich náhrada patrila, tento si trovy konania neuplatnil a zo spisu mu žiadne trovy nevyplývali.

Vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi, súd prvého stupňa správne rozhodol o trovách konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu priznal náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 198,66 Eur. Odvolací súd sa s týmto právnym názorom súdu prvého stupňa stotožňuje. Aj podľa názoru odvolacieho súdu vedľajší účastník tak, ako ktorákoľvek iná fyzická alebo právnická osoba, má právo zvoliť si advokáta, ktorý ho zastupuje v konaní, v dôsledku čoho aj odvolací súd vedľajším účastníkom uplatnené trovy právneho zastúpenia považoval za účelne vynaložené. Toto jeho právo vyplýva aj z Ústavy Slovenskej republiky, článok 47, ods. 2. V danej veci vedľajší účastník vstúpil do konania v záujme ochrany spotrebiteľa - odporcu. Z obsahu spisu mal odvolací súd preukázané, že vedľajší účastník do konania riadne vstúpil, jeho právny zástupca zastúpenie riadne prevzal a dňa 21.11.2014 doručil súdu prvého stupňa právne kvalifikované vyjadrenie. V konaní na strane vedľajšieho účastníka odvolací súd nezahliadol ani dôvod na aplikáciu ust. § 150 O.s.p., nakoľko trovy konania v preskúmvanej veci nie sú neprimerané voči uplatnenej pohľadávke.

Odvolací súd sa zaoberal aj námietkou navrhovateľa uvedenou v odvolaní, ktorou spochybnil samotné procesné postavenie vedľajšieho účastníka na strane odporcu. S odvolaním na právnu úpravu § 93 ods. 3 O.s.p. účinnú od 1.1.2015 tvrdil, že vedľajší účastník nepredložil súhlas odporcu na strane ktorého mal vystupovať. Námietku navrhovateľa, ktorou spochybňuje udelenie súhlasu hlavného účastníka (odporcu) so vstupom vedľajšieho účastníka do konania, odvolací súd považuje za nedôvodnú. V danom prípade odporca na výzvu súdu nereagoval, a teda nedal súhlas, ani nesúhlas so vstupom. V čase rozhodovania súdu prvého stupňa síce už bola účinná zmenená úprava § 93 ods. 3 O.s.p. (účinnosť od 01.01.2015), ktorá na rozdiel od predchádzajúcej úpravy vyžaduje výslovný súhlas hlavného účastníka so vstupom vedľajšieho účastníka do konania ako podmienku vstupu, avšak ku vstupu vedľajšieho účastníka do konania došlo ešte dňa 22.09.2014 t.j. za účinnosti predošlej právnej úpravy. Z uvedeného dôvodu zostávajú zachované všetky právne účinky vstupu vedľajšieho účastníka, napriek tomu, že došlo k zmene právnej úpravy podmienok vstupu vedľajšieho účastníka do konania. Vyplýva to z princípov ochrany nadobudnutých práv a dôvery subjektov práva v právo samotné odvodené od princípu právneho štátu, za súčasného konštatovania, že novou právnou úpravou stanovené podmienky vstupu vedľajšieho účastníka zhoršujú právnu pozíciu vedľajšieho účastníka, ktorý sa zúčastňuje konania popri odporcovi (výslovne stanovené podmienky jeho vstupu).

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o priznaní náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1, § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že priznal náhradu trov odvolacieho konania úspešnému vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu vo výške 17,52 Eur. Predmetom odvolacieho konania v prípade vedľajšieho účastníka bola suma 198,66 Eur, predstavujúca náhradu trov prvostupňového konania. Odvolací súd priznal náhradu trov právneho zastúpenia za vyjadrenie vedľajšieho účastníka na strane odporcu k odvolaniu voči trovám konania, ktoré bolo podané dňa 23.03.2015. V odvolacom konaní vedľajšiemu účastníkovi vzniklo právo na náhradu trov spočívajúcich v odmene za právne zastúpenie podľa § 10 ods. 1, § 13a ods. 2 písm. b/, § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v platnom znení. Základná sadzba tarifnej odmeny predstavuje sumu 18,26 Eur za 1 úkon právnej pomoci, pričom táto sa znižuje na polovicu základnej sadzby, t.j. na 9,13 Eur, keďže podané odvolanie sa netýkalo veci samej. K tarifnej odmene prislúcha režijný paušál vo výške 8,39 Eur v zmysle § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky. Vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu tak vznikol nárok na trovy odvolacieho konania vo výške 17,52 Eur (9,13 Eur + 8,39 Eur), ktoré odvolací súd v zmysle citovaných právnych predpisov priznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne .

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné .